

ad den Vej kan udrettes det allermindste for den stakkels Menneskehed.«

»Den Tro har du altsaa ikke mere selv?«

Torben Dihmer rystede paa Hovedet med sit glædeløse Smil.

»Nej. Det lader sig ikke gøre at fabrikere Menneskelykke paa Maskine. Det hele højtidelige Apparat med Rigsdag og Statsraad er blevet en Latterlighed i mine Øjne.«

»Vil du med alt det sige, at du har opgivet Politiken?«

»Ja — absolut.«

Der blev en lang Pavse.

»Hvilke andre Planer har du da?« spurgte Professoren. »For noget har du jo for. Det antydede du i hvert Fald i dit sidste Brev.«

»Jeg har jo min Gaard. Derovre faar jeg foreløbig nok at gøre. Siden min Fars Død har den været vanrøgtet. Og skulde jeg tale om det Udbytte, jeg bringer hjem fra min Rejse, saa maatte det vist først og fremmest være, at jeg nu — ligesom Jeppe — er bleven mig bevidst som »en Bonde og en Bondes Søn«. Der var en Aften i New York, da jeg var helt syg af Længsel efter igen at føle min egen Jord under Fødderne. Men det forstaar du vist ikke.«

»Aa jo! Lidt af det samme har jeg ogsaa kendt. Men det kan jo ikke være din Mening at begrave